

Kázeň z evanjelických Služieb Božích, Bratislava (NK), **Svätá Trojica**, 12. 6. 2022, 18.00 h; ES 350, 184, 358, A 46; Žalm 145, 1 – 13

Izaiáš 6, 1 – 13: „¹ V roku, keď zomrel kráľ Uzijáš, videl som Pána sedieť na vysokom a vyvýšenom tróne a okraje Jeho rúcha naplňovali chrám. ² Serafi stáli nad Ním, každý mal po šesť krídel. Dvoma si zakrýval tvár, dvoma si zakrýval nohy a dvoma lietal. ³ Jeden takto privolával druhému: Svätý, svätý, svätý je Hospodin mocností, plná je všetka zem Jeho slávy. ⁴ Vtom sa zachveli základy verajú v prahoch pre hlas volajúceho a dom sa naplnil dymom. ⁵ Vtedy som povedal: Beda mi, som stratený, lebo som mužom nečistých perí a bývam uprostred ľudu nečistých perí, pretože Kráľa, Hospodina mocností, videli moje oči. ⁶ Potom priletel ku mne jeden zo serafov a v ruke mal žeravý uhlík, ktorý vzal kliešťami z oltára, ⁷ dotkol sa mi úst a riekol: Ajhľa, tento sa dotkol tvojich perí a zmizla tvoja vina, tvoj hriech je odpustený. ⁸ A počul som hovoriť hlas Pánov: Koho pošlem a kto nám pôjde? Nato som povedal: Tu som ja, pošli mňa! ⁹ A On riekol: Chod' a hovor tomuto ľudu: Počúvajte len, počúvajte, ale nerozumejte, hľadte len, hľadte, ale nechápte! ¹⁰ Zatvrd' srdce tohto ľudu a jeho uši zapchaj a jeho oči zastri, aby svojimi očami nevidel a ušami nepočul, aby jeho srdce nechápalo, a tak, aby sa neobrátil a neuzdravil. ¹¹ Nato som povedal: Až dokedy, Pane? I odvetil: Pokiaľ nespustnú mestá bez obyvateľov a domy bez ľudí, kým roľa nespustne na púšť. ¹² Hospodin ďaleko odvedie ľudí a mnoho bude opustených miest v krajine. ¹³ A ak ostane v nej ešte desatina, i tá bude znova na spálenie ako cér a dub, z ktorých po zvalení ostane peň. Sväté semeno je jej peň.“

Milí bratia a milé sestry!

Ľudia si spravidla s Bohom spájajú praktické požiadavky. Očakávajú, že Boh bude praktický – teda, že ich bude upokojovať, chrániť pred nešťastím, dávať im jedlo na každodenný deň a dobrú životnú úroveň. Zároveň by to mal byť Boh, ktorý nekladie na nás žiadne veľké nároky.

Takýto Boh však nie je Bohom, ktorý stvoril vesmír a človeka, ale Bohom, ktorého si vytvoril človek. Je ľudskou vysnívanou predstavou, želaným obrazom, v konečnom dôsledku falošným Bohom – modlou. **Pravý, živý Boh je celkom iný. Je nepochopiteľný. To, čo sa o ňom dozvedáme z Biblie, často presahuje našu predstavivosť a niekedy nás privádza až na hranice nášho porozumenia.** To svedčí, že Boha nevymysleli ľudia, ale že je skutočný, živý, iný ako naše predstavy.

Dnešný **sviatok Svätej Trojice nám pripomína Božiu nepochopiteľnosť.** Jeden Boh sa s nami stretáva v troch osobách: ako Otec, Syn a Duch Svätý. **Tri osoby, no jediný Boh. Táto Božia matematika presahuje naše ľudské chápanie.** To, že Boh je nad naše chápanie, naznačuje niekoľkokrát už Stará zmluva. Napríklad vo videní proroka Izaiáša. Serafi – anjeli pri Božom tróne – volajú **trojnásobné: „Svätý“.** Toto **uctievanie je určené jedinému Bohu, jedinej bytosti,** ktorú Izaiáš vidí sedieť na tróne. Každý z anjelov má **tri páry krídel. Jeden z nich sa dotýka Izaiášových úst jedným žeravým uhlíkom. Tri a jedna, to sú dominantné čísla v tomto videní, ktoré naznačuje tajomstvo Svätej Trojice.**

Mladý Izaiáš v tom čase ešte nebol prorokom. No teraz, zmocnený Božím Duchom, má videnie. Vidí Pána, no **nepopisuje, ako Boh vyzerá. To ani nie je možné. všetky ľudské slová sú na to prislabé.** Trón, na ktorom Pán sedel, ukazuje, že to nie je nikto iný ako Najvyšší – Kráľ celého vesmíru. Jeho okolie je plné znakov Jeho svätosti: tvory so 6 krídlami – serafi, si úctivo zakrývajú tvár i obnažené nohy a chvália Boha. **Obrovské oblaky dymu** akoby z veľkých dymových obetí, **zviditeľňujú modlitby ľudu.** Tvárou v tvár tomuto mimoriadnemu zážitku Izaiáš cíti, že jeho vitalita slabne. **Myslí si, že musí zomrieť – on, úbohý, nesvätý, hriešny človek, v bezprostrednej prítomnosti Najsvätejšieho.** Aj na iných miestach Biblie sa dočítame, že keď človek vidí čo i len Božieho posla, nazdáva sa, že zomrie (Sudcov 13, 20 – 22).

Dnes si mnohí predstavujú Boha ako bezmocného, koho je možné poľahky presvedčiť o neškodnosti našich hriechov. Prípadne ich drobnou obeťou hravo odčiniť. Boh nám napokon všetko odpustí... **Posvätná hrôza z Božej svätosti, zo závažnosti našich previnení, vedomie, že sme úplne vydaní na Božiu milosť, sú súčasným ľuďom spravidla vzdialené.** To prináša **nebezpečenstvo, že si vytvoríme obraz praktického, naše želania naplňajúceho Boha. Predstavu viac podobnú modle ako nepochopiteľnému pravému Bohu.**

Boh sa nám však nemusí zjaviť vo svojej sláve. **Stačí, ak sa začítame do Biblie, aby sme zistili, aký Boh je.** A keď sa Ježiš

Kristus vráti v posledný deň so všetkou svojou slávou, zažijeme niečo podobné ako Izaiáš.

Neprepočujme, že **Izaiáš nemusí zomrieť. Boh ho netrestá za jeho hriechy, ale odpúšťa mu ich.** Vo videní sa to deje zvláštnym spôsobom: Boží posol sa dotkne Izaiášových úst žeravým uhlíkom zo zápalného oltára, na ktorom sa dobe Starej zmluvy prinášali obeť za hriech. Len 1 žeravý uhlík – symbol vrúcnej lásky jediného pravého Boha. **Neexistuje žiadny iný motív, prečo nám Boh odpúšťa, neexistuje žiadny rozumný dôvod, prečo by sa mal s nami hriešnikmi zaoberať, ako Jeho nepochopiteľná veľká vrúcna láska.** Táto sa 7 storočí po Izaiášovi prejavila v Ježišovi Kristovi a v Novej zmluve. Božia vrúcna láska, s ktorou sa s nami Pán vo svojom slove dnes opäť stretáva na týchto Službách Božích.

Žeravé uhlie – odpúšťajúca Božia láska, Izaiáša nezraňuje a neublízuje mu. Naopak, pomáha a uzdravuje, očisťuje ho od všetkých hriechov – podobne ako sa drahé kovy zbavujú všetkých nečistôt v očistnom ohni. Zároveň umožňuje, aby sa ústa i celý človek dali k dispozícii Bohu. Keď Izaiáš počuje *hlas Pánov: „Koho pošlem a kto nám pôjde?“* – ochotne vraví: **„Tu som ja, pošli mňa!“** Tak by to malo byť aj u nás.

Božia odpúšťajúca láska sa nás dotkla už v našom krste. Božia odpúšťajúca láska sa nás dotýka pri spovedi odpustení hriechov. Božia odpúšťajúca láska sa nás dotýka vo svätej Večeri. Keď sa pred touto láskou neuzavrieme, ona očistí

a obnoví naše srdce. Budeme naplnení Božou láskou a pripravení, aby si nás Boh použil vo svojej službe. Nemusi to byť služba proroka, Božieho hovorcu, do akej bol povolaný Izaiáš. Každý z nás sa môže o Božiu lásku deliť podľa svojho duchovného obdarovania, vo svojom prostredí – potešovať, pomáhať, dávať, radiť, povzbudzovať, mať čas pre druhých.

Izaiášovým poslaním bolo volať ľudí svojej doby k pokániu. Odišli sa od Boha. Boh však predvídal, že výzva k pokániu s väčšinou z nich nič neurobí. Mnohí z týchto ľudí boli duchovne slepí, hluchí voči Božiemu slovu. **Ich srdce** (v staroveku orgán zmýšľania) **zhrublo**, takže **nedošlo k zmene ich zmýšľania**. Boh túto pochmúrnú perspektívu otvorene oznámil aj novopovolanému prorokovi Izaiášovi. Povedal mu: *„Zatvrd' srdce tohto ľudu a jeho uši zapchaj a jeho oči zastri, aby svojimi očami nevidel a ušami nepočul, aby jeho srdce nechápalo, a tak, aby sa neobrátil a neuzdravil.“*

Izaiášovo ohlasovanie na väčšinu ľudí nemalo nijaký účinok. Prišiel súd nad Božím starozmluvným ľudom. – Súd, pred ktorým Boh už za Mojžiša vystríhal: dobytie Izraela, vyhnanie, zajatie a rozptýlenie Božieho ľudu. Iba málo bolo tých, ktorí činili pokánie. Hoci museli znášať utrpenie s Božím ľudom, Boh si ich vyvolil za dedičov svojho večného kráľovstva, do ktorého potom v Novej zmluve pozve ľudí všetkých národov. Kajúci sa podobajú stromom, z ktorých po zvalení ostane peň. Z neho vyraší *sväté semeno* krajiny.

Presne to, čo Pán Boh predpovedal Izaiášovi, nás učia dejiny. Izrael nerobil pokánie. Ľudia boli potrestaní a rozptýlení do všetkých krajín. Ale **z pňa starého Božieho ľudu, ktorý bol vyťatý, vyrástla malá ratolesť, malý púčik: Ježiš Kristus, Syn Dávidov a Syn Boží. A táto ratolesť vyrástla v slávny nový strom Božieho ľudu v Novej zmluve – cirkev.** Smieme do nej patriť. To je naša radosť i nádej. Nech nás nezmätie, že – podobne ako v časoch Izaiáša – ani dnes mnohí nedovolia, aby sa k nim dostalo Božie slovo. Sú zaneprázdnení svojimi aktivitami a pohltení starosťami sveta, že nemajú čas na Boha. Zostávajú slepí a hluchí voči posolstvu evanjelia. Ich srdcia sú sťaby opancierované, nič z Božieho slova do nich neprenikne.

Ako v dobe Izaiáša, ani dnes Boh takýchto ľudí nenúti k spaseniu. Nedajme sa pomýliť, ani keď sa kostoly vyprázdňujú a málo je tých, ktoré sa pýtajú na Boha, Jeho vôľu. Je tu ešte zvyšok. Ľudia, ktorí túžia po Božej láske, túžia po zmene svojho života. Ježiš im to všetko chce dať. A **my, ktorí sme okúsili nepochopiteľne vrúcnu Pánovu lásku, smieme byť Jeho poslami. Kvôli tým, za ktorými nás Pán posiela, chceme radostne pokračovať vo vydávaní svedectva o Božej láske a nenechať sa zmiašť mnohými, ktorí nekráčajú po Božej ceste.** Nemusíme chápať, prečo je to tak, podobne ako svojim umom naplno nechápeme tajomstvo jediného Boha, ktorý je zároveň Otcom, Synom a Duchom Svätým. **Myslime na ten jeden žeravý uhlík: dajme sa posilniť a naplniť Božou nepochopiteľnou, veľkou, vrúcnou odpúšťajúcou láskou a povolať do služby Bohu.** Amen.

Použitím myšlienok Matthiasa Kriesera: Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár